

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 185 (XXIX) — Nr. 552

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Miercuri, 12 iulie 2017

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 201 din 30 martie 2017 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. XVIII alin. (2) teza a cincea din Legea nr. 2/2013 privind unele măsuri pentru degrevarea instanțelor judecătorești, precum și pentru pregătirea punerii în aplicare a Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă și ale art. 483 alin. (2) și art. 493 din Codul de procedură civilă	2–5
Decizia nr. 203 din 30 martie 2017 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 77/2011 privind stabilirea unei contribuții pentru finanțarea unor cheltuieli în domeniul sănătății, în ansamblul său, și, în special, ale art. 1, art. 3 alin. (1) și (2), art. 5 alin. (3)—(7), art. 6 alin. (1) și (2) teza finală din același act normativ	6–11
HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI	
479. — Hotărâre privind actualizarea anexei nr. 15 la Hotărârea Guvernului nr. 1.705/2006 pentru aprobarea inventarului centralizat al bunurilor din domeniul public al statului	12
480. — Hotărâre privind înscrierea unui imobil în inventarul centralizat al bunurilor din domeniul public al statului și darea în administrarea Ministerului Afacerilor Interne — Inspectoratul de Poliție al Județului Tulcea	13
481. — Hotărâre privind transmiterea din domeniul public al statului în domeniul privat al acestuia a unor construcții aflate în administrarea Penitenciarului Craiova, din subordinea Administrației Naționale a Penitenciarelor, în vederea scoaterii din funcțiune și demolării	14–15
DECIZII ALE PRIM-MINISTRULUI	
536. — Decizie privind exercitarea, cu caracter temporar, de către domnul Mihai Diaconu a funcției publice vacante din categoria înalților funcționari publici de secretar general adjunct al Ministerului Finanțelor Publice.....	15–16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 201

din 30 martie 2017

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. XVIII alin. (2) teza a cincea din Legea nr. 2/2013 privind unele măsuri pentru degrevarea instanțelor judecătorești, precum și pentru pregătirea punerii în aplicare a Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă și ale art. 483 alin. (2) și art. 493 din Codul de procedură civilă

Valer Dorneanu	— președinte
Marian Enache	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona Maria Pivniceru	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Ioana Marilena Chiorean	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Liviu Drăgănescu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. XVIII alin. (2) din Legea nr. 2/2013 privind unele măsuri pentru degrevarea instanțelor judecătorești, precum și pentru pregătirea punerii în aplicare a Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă și ale art. 483 alin. (2) și art. 493 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Laura-Margareta Turchetta în Dosarul nr. 26.511/3/2013/a1 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția I civilă și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 109D/2016.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Având cuvântul, reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate, deoarece legiuitorul are deplina competență de a institui procedura de judecată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Încheierea din 20 noiembrie 2015, pronunțată în Dosarul nr. 26.511/3/2013/a1, **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția I civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. XVIII alin. (2) din Legea nr. 2/2013 privind unele măsuri pentru degrevarea instanțelor judecătorești, precum și pentru pregătirea punerii în aplicare a Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă și ale art. 483 alin. (2) și art. 493 din Codul de procedură civilă.** Excepția a fost invocată de recurenta-reclamantă Laura-Margareta Turchetta într-o cauză având ca obiect soluționarea recursurilor declarate de autoarea excepției de neconstituționalitate împotriva unor decizii civile ale Curții de Apel București, prin care s-au admis apelurile formulate de Ministerul Public — Parchetul de pe lângă Tribunalul București și de statul român, prin Ministerul Finanțelor Publice,

împotriva Sentinței civile nr. 132 din 10 februarie 2014 a Tribunalului București, s-a schimbat în parte sentința și s-a stabilit cuantumul despăgubirilor de 10.000 euro. Prin Sentința civilă nr. 132 din 10 februarie 2014, Tribunalul București a admis cererea de chemare în judecată formulată de reclamanta Laura-Margareta Turchetta și l-a obligat pe pârât la plata către aceasta a sumei de 500.000 euro, reprezentând daune morale, ca urmare a erorii judiciare săvârșite cu privire la defunctul Gheorghe Samoilescu, tatăl reclamantei.

5. **În motivarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. XVIII alin. (2) din Legea nr. 2/2013 și art. 483 alin. (2) din Codul de procedură civilă, autoarea acesteia arată că statul român, prin adoptarea unor dispoziții legale în materia reparării prejudiciilor cauzate de erori judiciare, își creează un evident avantaj, discriminând persoanele care se adresează justiției pentru reparării și prejudiciindu-le interesele.** Prin îngădirea dreptului de a avea un număr egal de căi de atac și grade de jurisdicție, ca și ale celorlalți justițiabili, în situația unor acțiuni în pretenții — despăgubiri pentru erori judiciare, se încalcă grav dispozițiile din Constituție și din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. Textele de lege criticate sunt discriminatorii, deoarece creează diferențe între cetățenii care au formulat acțiuni în justiție împotriva statului pentru repararea prejudiciilor cauzate prin erori judiciare înainte de 31 decembrie 2015 în comparație cu cei care au formulat astfel de acțiuni după data de 1 ianuarie 2016. Totodată, susține că despăgubirile pentru erori judiciare reprezintă un drept de proprietate în sensul Convenției, iar, potrivit textelor de lege criticate, liberul acces la justiție pentru apărarea acestui drept este iluzoriu, iar nu efectiv, neexistând un proces echitabil și egalitate de tratament juridic, atunci când judecata se poartă împotriva statului în anumite perioade de timp, statul fiind astfel favorizat.

6. Autoarea excepției de neconstituționalitate susține că „pe cale incidentală” invocă neconstituționalitatea dispozițiilor art. 493 din Codul de procedură civilă, întrucât acestea contravin prevederilor art. 124 din Constituție, deoarece unele categorii de justițiabili au deschisă calea de atac a recursului la instanța supremă, iar altele au recurs la instanțele ierarhic superioare, neavând parte de un tratament egal, ci de unul bazat pe criterii arbitrare, subiective. Totodată, susține că procedura de filtrare a recursurilor este discriminatorie, deoarece este prevăzută expres pentru Înalta Curte de Casație și Justiție, nu și pentru celelalte instanțe ierarhic superioare, unde această „filtrare” nu există, ceea ce contravine și art. 16, 21 și 44 din Constituție, precum și art. 6 din Convenție și art. 1 din Protocolul nr. 12 la Convenție.

7. **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția I civilă** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În acest sens arată că, în lumina Codului de procedură civilă, recursul este o cale de atac extraordinară, de reformare, care urmărește să supună Înaltei Curți de Casație și Justiție examinarea, în condițiile legii, a conformității hotărârii atacate cu regulile de drept aplicabile, exclusiv pentru motive de nelegalitate. Prin instituirea dispozițiilor art. 483 alin. (2) din Codul de procedură civilă, legiuitorul a restrâns aria hotărârilor care pot fi atacate cu recurs, care, corelată cu posibilitatea ca anumite categorii de hotărâri să fie atacate numai cu apel, configurează caracterul de cale de atac extraordinară a recursului. Faptul că, atât prin Codul de procedură civilă, cât și prin Legea nr. 2/2013, legiuitorul a instituit doar două grade de jurisdicție cu privire la anumite hotărâri nu conduce la încălcarea principiului privind accesul liber la justiție, întrucât finalitatea acestei măsuri o constituie sporirea celerității judecării acțiunilor civile și degrevarea instanțelor judecătorești. Invocă, în acest sens, jurisprudența Curții Constituționale referitoare la accesul liber la justiție și la căile de atac. Cât privește dispozițiile art. 493 din Codul de procedură civilă, instanța apreciază că procedura de filtrare a recursurilor nu permite Înaltei Curți de Casație și Justiție să facă o selecție a recursurilor ce urmează a fi soluționate de această instanță după anumite criterii, ci instituie o procedură de verificare a admisibilității în principiu a căii de atac. Referitor la art. 44 din Constituție, instanța consideră că acesta nu are incidență în cauză, întrucât dispozițiile de lege criticate nu se referă la dreptul de proprietate, ci la calea de atac a recursului, care poate fi exercitată doar în anumite litigii, și la procedura de filtrare a recursului, atunci când instanța investită cu soluționarea acestuia este Înalta Curte de Casație și Justiție.

8. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

9. **Guvernul** consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, sens în care invocă, în esență, deciziile Curții Constituționale nr. 350 din 7 mai 2015, nr. 500 din 30 iunie 2015 și nr. 517 din 7 iulie 2015.

10. **Avocatul Poporului** consideră că dispozițiile de lege criticate sunt constituționale, sens în care invocă jurisprudența Curții Constituționale și a Curții Europene a Drepturilor Omului referitoare la dreptul de acces la justiție. De asemenea, apreciază că dispozițiile de lege criticate nu sunt de natură să împiedice aplicarea efectivă a principiilor constituționale ale egalității în drepturi, în general, și egalității în fața justiției, în special.

11. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

12. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție,

precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

13. Obiectul excepției de neconstituționalitate, astfel cum este menționat în încheierea de sesizare a Curții Constituționale, îl reprezintă prevederile art. XVIII alin. (2) din Legea nr. 2/2013 privind unele măsuri pentru degrevarea instanțelor judecătorești, precum și pentru pregătirea punerii în aplicare a Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 89 din 12 februarie 2013, și ale art. 483 alin. (2) și art. 493 din Codul de procedură civilă, republicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 247 din 10 aprilie 2015, prevederi care au următorul conținut:

— Art. XVIII alin. (2) din Legea nr. 2/2013: *„În procesele pornite începând cu data intrării în vigoare a prezentei legi și până la data de 31 decembrie 2016 inclusiv nu sunt supuse recursului hotărârile pronunțate în cererile prevăzute la art. 94 pct. 1 lit. a)—i) din Legea nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, republicată, în cele privind navigația civilă și activitatea în porturi, conflictele de muncă și de asigurări sociale, în materie de expropriere, în cererile privind repararea prejudiciilor cauzate prin erori judiciare, precum și în alte cereri evaluabile în bani în valoare de până la 1.000.000 lei inclusiv. De asemenea, în aceste procese nu sunt supuse recursului hotărârile date de instanțele de apel în cazurile în care legea prevede că hotărârile de primă instanță sunt supuse numai apelului.”;*

— Art. 483 alin. (2) din Codul de procedură civilă: *„Nu sunt supuse recursului hotărârile pronunțate în cererile prevăzute la art. 94 pct. 1 lit. a)—j), în cele privind navigația civilă și activitatea în porturi, conflictele de muncă și de asigurări sociale, în materie de expropriere, în cererile privind repararea prejudiciilor cauzate prin erori judiciare, precum și în alte cereri evaluabile în bani în valoare de până la 500.000 lei inclusiv. De asemenea, nu sunt supuse recursului hotărârile date de instanțele de apel în cazurile în care legea prevede că hotărârile de primă instanță sunt supuse numai apelului.”;*

— Art. 493 din Codul de procedură civilă se referă la procedura de filtrare a recursurilor.

14. În vederea stabilirii obiectului excepției de neconstituționalitate, analizând susținerile autoarei excepției de neconstituționalitate, Curtea reține că aceasta critică doar teza a cincea din dispozițiile art. XVIII alin. (2) din Legea nr. 2/2013, teză referitoare la *„cererile privind repararea prejudiciilor cauzate prin erori judiciare”*. În ceea ce privește dispozițiile art. 483 alin. (2) din Codul de procedură civilă, Curtea observă că acestea se aplică proceselor pornite începând cu data de 1 ianuarie 2019, potrivit art. XVIII alin. (1) din Legea nr. 2/2013, astfel cum a fost modificat prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 95/2016 pentru prorogarea unor termene, precum și pentru instituirea unor măsuri necesare pregătirii punerii în aplicare a unor dispoziții din Legea nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.009 din 15 decembrie 2016. Cât privește dispozițiile art. 493 din Codul de procedură civilă, Curtea reține că, prin Decizia nr. 839 din 8 decembrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 69 din 1 februarie 2016, a constatat că sintagma *„sau că recursul este vădit nefondat”* din cuprinsul dispozițiilor art. 493 din Codul de procedură civilă este neconstituțională. În prezenta cauză, dispozițiile art. 493 din Codul de procedură civilă sunt criticate

însă din altă perspectivă. Prin urmare, obiect al excepției îl constituie dispozițiile art. XVIII alin. (2) teza a cincea din Legea nr. 2/2013, precum și ale art. 483 alin. (2) și art. 493 din Codul de procedură civilă.

15. În opinia autoarei excepției de neconstituționalitate, prevederile de lege criticate contravin dispozițiilor din Constituție cuprinse în art. 16 alin. (1) și (2) privind egalitatea în drepturi, art. 21 alin. (1)—(3) privind accesul liber la justiție, art. 44 alin. (1) privind dreptul de proprietate și art. 124 alin. (2) potrivit căruia „*Justiția este unică, imparțială și egală pentru toți*”. De asemenea, invocă art. 11 privind dreptul internațional și dreptul intern și art. 20 referitor la tratatele internaționale privind drepturile omului, prin raportare la art. 6 privind dreptul la un proces echitabil din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și la art. 1 privind interzicerea generală a discriminării din Protocolul nr. 12 la Convenție.

16. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține, referitor la dispozițiile art. 483 alin. (2) din Codul de procedură civilă, că acestea se aplică proceselor pornite începând cu data de 1 ianuarie 2019, potrivit art. XVIII alin. (1) din Legea nr. 2/2013, astfel cum a fost modificat prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 95/2016. În procesul în cadrul căruia s-a invocat excepția de neconstituționalitate, având în vedere că este început în anul 2013, se aplică dispozițiile art. XVIII alin. (2) din Legea nr. 2/2013, care au conținut similar cu dispozițiile art. 483 alin. (2) din Codul de procedură civilă. Așadar, având în vedere dispozițiile art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, potrivit căreia Curtea decide asupra excepțiilor privind neconstituționalitatea unei legi sau ordonanțe ori a unei dispoziții dintr-o lege sau dintr-o ordonanță în vigoare, și, având în vedere că dispozițiile art. 483 alin. (2) din Codul de procedură civilă nu și-au produs efecte în cauza în cadrul căreia au fost invocate, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 483 alin. (2) din Codul de procedură civilă este inadmisibilă.

17. În ceea ce privește dispozițiile art. XVIII alin. (2) teza a cincea, referitoare la cererile privind repararea prejudiciilor cauzate prin erori judiciare, din Legea nr. 2/2013, Curtea reține că acestea reglementează cu privire la faptul că hotărârile pronunțate în astfel de cereri nu sunt supuse recursului. În cauza de față, autoarea excepției a avut acces la judecarea cauzei în primă instanță, precum și în apel, care, potrivit art. 476 alin. (1) din Codul de procedură civilă, provoacă o nouă judecată asupra fondului, instanța de apel statuând atât în fapt, cât și în drept. Așa cum a reținut Curtea prin Decizia nr. 350 din 7 mai 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 504 din 8 iulie 2015, paragraful 14, în noua lege procesual civilă legiuitorul a reșezat căile de atac, recursul constituind o cale extraordinară de atac ce poate fi exercitată de partea nemulțumită pentru motive de nelegalitate și numai în condițiile prevăzute de lege. Apelul reprezintă calea ordinară de atac care are un caracter devolutiv, instanța de apel statuând atât în fapt, cât și în drept (art. 476 din Codul de procedură civilă).

18. Referitor la critica privind încălcarea prevederilor art. 21 privind accesul liber la justiție din Constituție, astfel cum acestea se interpretează potrivit art. 11 alin. (1) și (2) și art. 20 alin. (1) din Legea fundamentală și prin prisma dispozițiilor art. 6 privind dreptul la un proces echitabil din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, prin Decizia nr. 517 din 7 iulie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 629 din 19 august 2015, paragraful 13,

pronunțându-se asupra excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. XVIII alin. (2) teza referitoare la cererile privind repararea prejudiciilor cauzate prin erori judiciare din Legea nr. 2/2013, Curtea, așa cum a statuat în jurisprudența sa, a stabilit că accesul liber la justiție nu are semnificația accesului la toate structurile judecătorești și la toate căile de atac prevăzute de lege. Accesul liber la justiție implică, prin natura sa, o reglementare din partea statului și poate fi supus unor limitări, atât timp cât nu este atinsă substanța dreptului, în acest sens statuând și Curtea Europeană a Drepturilor Omului, în jurisprudența sa, de exemplu prin Hotărârea din 26 ianuarie 2006, pronunțată în *Cauza Lungoci împotriva României*, paragraful 36, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 588 din 7 iulie 2006. Mai mult, Curtea a stabilit că nicio dispoziție cuprinsă în Legea fundamentală nu instituie obligația legiuitorului de a garanta parcurgerea în fiecare cauză a tuturor gradelor de jurisdicție, ci, dimpotrivă, potrivit art. 129 din Constituție, căile de atac pot fi exercitate în condițiile legii. Legea fundamentală nu cuprinde dispoziții referitoare la obligativitatea existenței tuturor căilor de atac, ci reglementează accesul general neîngrădit la justiție al tuturor persoanelor pentru apărarea drepturilor, a libertăților și a intereselor lor legitime, precum și dreptul tuturor părților interesate de a exercita căile de atac prevăzute de lege. De asemenea, Curtea a reținut că, instituind reguli speciale privind exercitarea căilor de atac, legiuitorul trebuie să asigure părților interesate posibilitatea de a formula o cale de atac împotriva hotărârii judecătorești considerate defavorabilă, iar lipsa oricărei căi de atac împotriva unei hotărâri pronunțate în instanță echivalează cu imposibilitatea exercitării unui control judecătoresc efectiv, dreptul de acces liber la justiție devenind astfel un drept iluzoriu și teoretic.

19. În ceea ce privește susținerile privind încălcarea dispozițiilor art. 16 privind egalitatea în drepturi din Legea fundamentală, astfel cum acestea se interpretează potrivit art. 11 alin. (1) și (2) și art. 20 alin. (1) din Constituție și prin prisma dispozițiilor art. 1 din Protocolul nr. 12 la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale — întrucât, în opinia autoarei excepției, se creează o situație discriminatorie între justițiabili, sub aspectul existenței dublului grad de jurisdicție —, Curtea constată că acestea sunt neîntemeiate. Astfel, în sistemul actualului Cod de procedură civilă, recursul este o cale de atac extraordinară, exercitându-se doar pentru motivele expres și limitativ prevăzute de lege. De asemenea, recursul este o cale de atac nedevolutivă, nefiind permisă rejudecarea fondului, pe calea recursului realizându-se exclusiv o analiză a legalității hotărârii atacate, iar nu și a temeiniciei acesteia. În acest context, legiuitorul a prevăzut că anumite hotărâri, pronunțate în anumite materii, cum sunt cererile privind repararea prejudiciilor cauzate prin erori judiciare, să fie atacate numai cu apel, singura cale de atac devolutivă, potrivit art. 476 din Codul de procedură civilă.

20. Având în vedere aceste considerente, nu se poate susține că dispozițiile care reglementează numai posibilitatea formulării apelului în cazul cererilor privind repararea prejudiciilor cauzate prin erori judiciare ar contraveni dispozițiilor constituționale ale art. 124 alin. (2) potrivit căreia „*Justiția este unică, imparțială și egală pentru toți*”.

21. În ceea ce privește critica referitoare la existența unor diferențe între cetățenii care au formulat acțiuni în justiție

împotriva statului pentru repararea prejudiciilor cauzate prin erori judiciare înainte de 31 decembrie 2015 în comparație cu cei care au formulat astfel de acțiuni după data de 1 ianuarie 2016, se reține că și aceasta este neîntemeiată, deoarece, așa cum a statuat Curtea în jurisprudența sa, situația diferită în care se află cetățenii în funcție de reglementarea aplicabilă potrivit principiului *tempus regit actum* nu poate fi privită ca o încălcare a dispozițiilor constituționale care consacră egalitatea în fața legii și a autorităților publice, fără privilegiu și fără discriminări (a se vedea în acest sens Decizia nr. 1.541 din 25 noiembrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 30 din 13 ianuarie 2011). Respectarea egalității în drepturi presupune luarea în considerare a tratamentului pe care legea îl prevede față de cei cărora li se aplică în decursul perioadei în care reglementările sale sunt în vigoare, iar nu în raport cu efectele produse prin reglementările legale anterioare. În consecință, reglementările juridice succesive pot prezenta în mod firesc diferențe determinate de condițiile obiective în care ele au fost adoptate, fără ca aceste diferențe să aibă semnificația unei discriminări (a se vedea în acest sens Decizia nr. 362 din 2 iunie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 666 din 30 august 2016, paragraful 17).

22. Referitor la invocarea art. 44 din Constituție, Curtea constată că acesta nu are incidență în cauză, întrucât dispozițiile de lege criticate nu se referă la dreptul de proprietate, ci la calea de atac a recursului, care poate fi exercitată doar în anumite litigii, și la procedura de filtrare a recursului, atunci când instanța investită cu soluționarea acestuia este Înalta Curte de Casație și Justiție, care judecă, de regulă, recursul.

23. Cât privește dispozițiile art. 493 din Codul de procedură civilă, autoarea excepției susține că acestea contravin prevederilor art. 124 din Constituție, deoarece unele categorii de justițabili au deschisă calea de atac a recursului la instanța supremă, iar altele au recurs la instanțele ierarhic superioare,

neavând parte de un tratament egal, ci de unul bazat pe criterii arbitrare, subiective. Prin Decizia nr. 839 din 8 decembrie 2015, precitată, paragrafele 12—17, Curtea a reținut că dispozițiile art. 493 din Codul de procedură civilă reglementează procedura de filtrare a recursurilor, care este aplicabilă numai în cazul în care calea extraordinară de atac este de competența Înaltei Curți de Casație și Justiție. Potrivit art. 493 alin. (1) din Codul de procedură civilă, filtrarea recursurilor se face de un complet de 3 judecători, desemnat în mod aleatoriu, care va pregăti dosarul de recurs și va decide asupra admisibilității în principiu a recursului. Curtea, prin aceeași decizie, a mai reținut că procedura de filtrare, astfel cum a fost configurată de legiuitor prin art. 493 din Codul de procedură civilă, este o procedură scrisă, lipsită de oralitate, principiile contradictorialității și al dreptului la apărare fiind respectate, de principiu, prin comunicarea către părți a actelor de procedură și a raportului întocmit asupra admisibilității în principiu a recursului. Această opțiune a legiuitorului este în acord cu esența procedurii de filtrare a recursurilor care constă în statuarea asupra admisibilității în principiu a recursului de către completul de trei judecători stabilit în acest sens, scop care rezultă din chiar primul alineat al art. 493 din Codul de procedură civilă.

24. Așadar, procedura de filtrare a recursurilor este stabilită de legiuitor numai pentru ipoteza generală în care recursul este de competența Înaltei Curți de Casație și Justiție, nu și pentru cazurile anume prevăzute de lege în care recursul este de competența tribunalului sau curții de apel, ceea ce nu poate contraveni dispozițiilor constituționale invocate de autoarea excepției. De altfel, potrivit art. 126 alin. (2) din Constituție, legiuitorul are competența exclusivă de a institui regulile de procedură și potrivit art. 129 din Legea fundamentală părțile interesate și Ministerul Public pot exercita căile de atac, în condițiile legii.

25. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

1. Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 483 alin. (2) din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Laura-Margareta Turchetta în Dosarul nr. 26.511/3/2013/a1 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția I civilă.

2. Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de aceeași autoare în același dosar și constată că dispozițiile art. XVIII alin. (2) teza a cincea din Legea nr. 2/2013 privind unele măsuri pentru degrevarea instanțelor judecătorești, precum și pentru pregătirea punerii în aplicare a Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă și ale art. 493 din Codul de procedură civilă sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția I civilă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 30 martie 2017.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Ioana Marilena Chiorean

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 203

din 30 martie 2017

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 77/2011 privind stabilirea unei contribuții pentru finanțarea unor cheltuieli în domeniul sănătății, în ansamblul său, și, în special, ale art. 1, art. 3 alin. (1) și (2), art. 5 alin. (3)—(7), art. 6 alin. (1) și (2) teza finală din același act normativ

Valer Dorneanu	— președinte
Marian Enache	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Bianca Drăghici	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Liviu Drăgănescu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1, art. 3 alin. (1) și (2), art. 5 alin. (3)—(7), art. 6 alin. (1) și (2) teza finală din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 77/2011 privind stabilirea unor contribuții pentru finanțarea unor cheltuieli în domeniul sănătății, excepție ridicată de Societatea Medochimie România — S.R.L., cu sediul în București, în Dosarul nr. 4.729/2/2015 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 259D/2016.

2. La apelul nominal răspund, pentru autoarea excepției, avocații Ioana Katona și Viorel Nicolae Dinu, cu împuternicire avocațială depusă la dosar, iar pentru partea Casa Națională de Asigurări de Sănătate se prezintă consilierul juridic Vasilița Adameșteanu, cu delegație depusă la dosar. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Președintele dispune să se facă apelul și în dosarele nr. 291D/2016, nr. 401D/2016, nr. 402D/2016, nr. 663D/2016, nr. 665D/2016, nr. 1.201D/2016, nr. 1.228D/2016 și nr. 1.245D/2016, având un obiect similar al excepției de neconstituționalitate, excepție ridicată de Societatea Boehringer Ingelheim RCV GmbH&Co KG Viena Sucursala București, cu sediul în București, în Dosarul nr. 5.291/2/2015, de Societatea Glaxosmithkline — S.R.L., cu sediul în București, în nume propriu și în calitate de reprezentant legal, în sensul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 77/2011, al deținătorilor de autorizație de punere pe piață The Wellcome Foundation Limited, Glaxosmithkline Trading Services Limited, Glaxosmithkline Biologicals — S.A., Glaxo Operation UK LTD, Smithkline Beecham PLC, Glaxosmithkline UK Limited, Glaxosmithkline Export LTD, Glaxo Group LTD, Beecham Group, VIIV Healthcare UK Limited, și Glaxo Wellcome UK Limited, în Dosarul nr. 5.624/2/2015, de Societatea Boehringer Ingelheim RCV GmbH&Co KG Viena Sucursala București, cu sediul în București, în dosarele nr. 7.612/2/2015 și nr. 7.611/2/2015, de Societatea Medochimie România — S.R.L., cu sediul în București, în Dosarul nr. 5.670/2/2015, de Societatea Merck Sharp & Dohme România — S.R.L., în nume propriu și în calitate de reprezentant legal, în sensul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 77/2011, al deținătorilor de autorizație de punere pe piață Janssen Biologics B.V., N.V.

Organon, Schering Plough Europe și Merck Sharp & Dohme Limited, în Dosarul nr. 7.820/2/CAF/2015, de Pfizer România — S.R.L., în Dosarul nr. 7.689/2/2015, și de Societatea Johnson & Johnson România — S.R.L., cu sediul în București, în calitate de reprezentant legal, în sensul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 77/2011, al deținătorilor de autorizație de punere pe piață Janssen — Cilag Internațional NV, Janssen Pharmaceutica NV și Johnson & Johnson D.O.O., în Dosarul nr. 1.728/2/CAF/2016, ale Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

4. La apelul nominal răspund, pentru autoarele excepției, avocații Ioana Katona și Viorel Nicolae Dinu, cu împuternicire avocațială depusă la dosar, iar pentru partea Casa Națională de Asigurări de Sănătate se prezintă consilierul juridic Vasilița Adameșteanu, cu delegație depusă la dosar. Procedura de citare este legal îndeplinită.

5. Curtea, având în vedere obiectul cauzelor, pune în discuție, din oficiu, conexarea acestora. Părțile prezente și reprezentantul Ministerului Public sunt de acord cu conexarea dosarelor. Curtea, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, dispune conexarea dosarele nr. 291D/2016, nr. 401D/2016, nr. 402D/2016, nr. 663D/2016, nr. 665D/2016, nr. 1.201D/2016, nr. 1.228D/2016 și nr. 1.245D/2016 la Dosarul nr. 259D/2016, care este primul înregistrat.

6. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului autoarelor excepției, avocat Viorel Nicolae Dinu, care solicită admiterea acesteia. În acest sens, susține, în esență că, prin notele scrise aflate la dosarul cauzei a arătat starea de drept care rezultă din aplicarea dispozițiilor art. 1, art. 3, art. 5 alin. (3) — (7) și art. 6 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 77/2011, iar aceasta se rezumă la împrejurarea că suma pe care o plătește contribuabilul, deținător de autorizație de punere pe piață, rezultă dintr-un document nesemnat și neasumat de către autoritatea desemnată să gestioneze întreg sistemul, prin care contribuabilului nu i se comunică altceva decât un set de cifre care, însumate, dau presupuse valori ale consumului de medicamente puse pe piață de acel deținător. Or, acest consum ar trebui să reprezinte valoarea medicamentelor compensate din Fondul național unic de asigurări sociale de sănătate și din bugetul Ministerului Sănătății pe un anumit trimestru. Apreciază că, în acest sistem de stabilire a taxei parafiscale, contribuabilul nu are nicio posibilitate de a verifica realitatea acestui consum. Ca atare, apreciază că dispozițiile de lege criticate sunt neconstituționale, întrucât Casa Națională de Asigurări de Sănătate nu face o verificare reală a consumului de medicamente, ci doar centralizează datele comunicate de casele județene de sănătate. În continuare, reprezentantul autorilor excepției reiterează, pe larg, criticile de neconstituționalitate formulate în fața instanței judecătorești, cuprinse în notele scrise, care au însoțit încheierea de sesizare a Curții, aflate la dosarul cauzei.

7. Avocat Ioana Katona consideră că obligația instituită exclusiv în sarcina deținătorilor de autorizație de punere pe piață de a suporta un deficit bugetar, care include și este și determinat de adaosurile comerciale ale terților aflați pe lanțul de distribuție, fără ca aceștia din urmă să participe la acoperirea acestui deficit bugetar, este discriminatorie, inequitabilă și încalcă dreptul de proprietate privată. În final, apreciază că instituirea taxelor de către legiuitor trebuie făcută în limitele Constituției și, ca atare, solicită admiterea excepției.

8. Reprezentantul Casei Naționale de Asigurări de Sănătate susține respingerea excepției de neconstituționalitate, arătând că instanța de contencios constituțional s-a mai pronunțat asupra constituționalității dispozițiilor de lege criticate, din perspectiva unor critici asemănătoare, statuând conformitatea acestora cu prevederile Constituției.

9. Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, ca neîntemeiată, având în vedere că, în această materie, există precedent constituțional și nu au intervenit elemente noi de natură să determine schimbarea jurisprudenței Curții.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, reține următoarele:

10. Prin încheierile din 11 februarie 2016, 18 martie 2016 și 4 aprilie 2016, pronunțate în dosarele nr. 4.729/2/2015, nr. 5.624/2/2015 și 7.611/2/2015, **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1, art. 3 alin. (1) și (2), art. 5 alin. (3)—(7), art. 6 alin. (1) și (2) teza finală din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 77/2011 privind stabilirea unor contribuții pentru finanțarea unor cheltuieli în domeniul sănătății.** Excepția a fost ridicată de Societatea Medochimie România — S.R.L., cu sediul în București, Societatea Glaxosmithkline — S.R.L., cu sediul în București, în nume propriu și în calitate de reprezentant legal, în sensul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 77/2011, al deținătorilor de autorizație de punere pe piață The Wellcome Foundation Limited, Glaxosmithkline Trading Services Limited, Glaxosmithkline Biologicals — S.A., Glaxo Operation UK LTD, Smithkline Beecham PLC, Glaxosmithkline UK Limited, Glaxosmithkline Export LTD, Glaxo Group LTD, Beecham Group, VIV Healthcare UK Limited și Glaxo Wellcome UK Limited și Societatea Boehringer Ingelheim RCV GmbH&Co KG Viena Sucursala București, în cauze având ca obiect anularea unor acte administrative, respectiv anularea unor notificări emise de Casa Națională de Asigurări de Sănătate, prin care au fost comunicate elementele principale ale bazei de impunere pentru calcularea contribuției clawback pentru trimestrul IV al anului 2014 și trimestrul I al anului 2015.

11. Prin încheierile din 17 februarie 2016, 3 martie 2016, 26 mai 2016 și 23 iunie 2016, precum și Sentința nr. 1.789 din 27 mai 2016, pronunțate în dosarele nr. 5.291/2/2015, nr. 7.612/2/2015, nr. 7.820/2/CAF/2015, nr. 1.728/2/CAF/2016 și nr. 7.689/2/2015, **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1, art. 3 alin. (1) și (2), art. 5 alin. (3)—(7), art. 6 alin. (1) sintagma „potrivit prevederilor art. 5 alin. (7)” și alin. (2) teza finală din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 77/2011 privind stabilirea unor contribuții pentru finanțarea unor cheltuieli în domeniul sănătății.** Excepția a fost ridicată de Societatea Boehringer Ingelheim RCV GmbH&Co KG Viena Sucursala București, Societatea Boehringer Ingelheim RCV GmbH&Co KG Viena Sucursala București, Societatea Merck Sharp & Dohme România — S.R.L., în nume propriu, precum și în calitate de reprezentant legal, în sensul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 77/2011,

al deținătorilor de autorizație de punere pe piață Janssen Biologics B.V., N.V. Organon, Schering Plough Europe și Merck Sharp & Dohme Limited, Societatea Pfizer România — S.R.L., Societatea Johnson & Johnson România — S.R.L., Janssen — Cilag Internațional NV, Janssen Pharmaceutica NV și Johnson & Johnson D.O.O., în cauze având ca obiect anularea unor acte administrative, respectiv anularea unor notificări emise de Casa Națională de Asigurări de Sănătate, prin care au fost comunicate elementele principale ale bazei de impunere pentru calcularea contribuției clawback pentru trimestrul IV al anului 2014 și trimestrele I și II ale anului 2015.

12. Prin Încheierea din 6 aprilie 2016, pronunțată în Dosarul nr. 5.670/2/2015, **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1, art. 3 alin. (1) și (2), art. 5 alin. (3)—(7) și ale art. 6 alin. (1), în privința trimiterii la art. 5 alin. (7), și alin. (2) teza finală din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 77/2011 privind stabilirea unor contribuții pentru finanțarea unor cheltuieli în domeniul sănătății.** Excepția a fost ridicată de Societatea MEDOCHIMIE ROMÂNIA — S.R.L. într-o cauză având ca obiect anularea unui act administrativ, respectiv anularea unei notificări emise de Casa Națională de Asigurări de Sănătate, prin care au fost comunicate elementele principale ale bazei de impunere pentru calcularea contribuției clawback pentru trimestrul IV al anului 2014.

13. În motivarea excepției de neconstituționalitate autoarele acesteia susțin, în esență, că, potrivit dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 77/2011, care reglementează colectarea unei contribuții pentru finanțarea sistemului public de sănătate, respectiv pentru acoperirea deficitului bugetar reprezentat de diferența dintre bugetul de stat alocat într-un trimestru pentru asigurarea eliberării compensate de medicamente către pacienți și sumele efectiv compensate pacienților într-un trimestru, indicatorii formulei de calcul a contribuției clawback sunt stabiliți exclusiv de către Casa Națională de Asigurări de Sănătate și au la bază date care excedează informațiilor cunoscute sau care ar putea fi cunoscute de plătitor.

14. De asemenea apreciază că dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 77/2011 restrâng dreptul de contestare al contribuabilului și fac imposibilă verificarea acurateței și legalității bazei de impunere a contribuției clawback.

15. În continuare, autoarele excepției consideră că instituirea obligației de plată a contribuției clawback exclusiv în sarcina deținătorilor de autorizație de punere pe piață este discriminatorie, în condițiile în care există mai multe entități (distribuitori și farmacii) pe lanțul de distribuție al medicamentelor până la eliberarea acestora în regim compensat, iar regimul comercial al acestora nu are un caracter diferențiat substanțial, astfel încât să justifice această diferențiere. Totodată, instituirea obligației de plată a contribuției clawback, prin includerea adaosurilor comerciale (de distribuție și de farmacie) în baza de impunere — atât în valoarea consumului total trimestrial (CTt) care determină procentul p, cât și în valoarea consumului individual trimestrial al contribuabilului, încalcă principiul justei așezări a sarcinilor fiscale consacrat de art. 56 alin. (1) și dreptul de proprietate privată prevăzut de art. 44 din Constituția României. Ca atare, afirmă că, prin stabilirea bazei de impunere raportat la toate entitățile care participă pe lanțul de distribuție al medicamentelor eliberate în regim compensat se încalcă caracterul echitabil, previzibil și rezonabil pe care trebuie să îl aibă orice sarcină fiscală instituită de un stat de drept, indiferent de natura sarcinii fiscale.

16. Autoarele excepției susțin că garantarea dreptului constituțional la sănătate și prin accesul neîntrerupt al populației la medicamente compensate poate justifica necesitatea instituirii

unei taxe pentru suplimentarea fondurilor necesare, dar nu se poate justifica ca reglementarea (modul practic de stabilire) acestei taxe să fie realizată cu încălcarea principiilor și prevederilor constituționale invocate.

17. Totodată, se apreciază că, astfel cum sunt formulate textele legale criticate, nu se poate contesta valoarea procentului „p”, întrucât art. 5 alin. (7) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 77/2011 se referă la comunicarea către contribuabil a valorii consumului trimestrial de medicamente, nu și la comunicarea procentului „p”, care este reglementată de art. 3 alin. (3) din același act normativ. Prin urmare, având în vedere că deținătorului autorizației de punere pe piață îi sunt transmise, potrivit dispozițiilor legale criticate, valori de consum și procente determinate unilateral, consideră că dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 77/2011 restricționează dreptul contribuabilului de a contesta actul administrativ-fiscal de stabilire a elementelor de calcul al contribuției clawback, încălcându-se, astfel, liberul acces la justiție, dreptul la apărare și dreptul persoanei vătămate de o autoritate publică.

18. Autoarele excepției susțin că, potrivit art. 1 din ordonanța de urgență, contribuția clawback este instituită exclusiv în sarcina deținătorilor de autorizație de punere pe piață, aspect discriminatoriu raportat la existența și a altor entități participante în sistemul de punere pe piață a medicamentelor până la momentul eliberării acestora în regim compensat către pacienți. Astfel, deținătorul autorizației de punere pe piață suportă, din propriul său beneficiu și patrimoniu, nu numai impozitul său pe profit și TVA-ul, ci și contribuția clawback aferentă atât propriilor prețuri de vânzare, cât și adaosurilor comerciale ale distribuitorilor și farmaciilor.

19. În final, autoarele excepției afirmă că obligația instituită exclusiv în sarcina deținătorilor de autorizație de punere pe piață de a suporta un deficit bugetar, care include și este și determinat de adaosurile comerciale ale terților aflați pe lanțul de distribuție, fără ca aceștia din urmă să participe la acoperirea acestui deficit bugetar, este discriminatorie și inechitabilă, contravenind art. 16 alin. (1) și art. 56 alin. (2) din Constituție, și reprezintă o ingerință în dreptul de proprietate, rezultatul final al mecanismului de plată fiind grevarea patrimoniului deținătorului de autorizație de punere pe piață dincolo de limitele acceptabile din punct de vedere constituțional.

20. **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal**, în Dosarul nr. 259D/2016, nu își exprimă opinia cu privire la excepția de neconstituționalitate invocată.

21. **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal**, exprimându-și opinia în dosarele nr. 291D/2016 și nr. 665D/2016, consideră că excepția de neconstituționalitate invocată este întemeiată din perspectiva prevederilor constituționale ale art. 56 alin. (2), întrucât deținătorul de autorizație de punere pe piață nu poate stabili, la momentul la care decide să comercializeze un anumit medicament, care este partea din prețul acestui medicament pe care urmează să o achite cu titlu de taxă clawback.

22. **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal**, în Dosarul nr. 401D/2016, apreciază că este întemeiată susținerea părții că este obligată la plata unei taxe al cărei mod de calcul, sub aspectul legalității, nu poate fi verificat și, ca atare, se pune problema transparenței și predictibilității fiscale. În ceea ce privește critica de neconstituționalitate derivată din instituirea contribuției clawback exclusiv în sarcina deținătorilor de APP și din includerea în baza de impunere a contribuției clawback a adaosului comercial al altor entități aflate pe lanțul de distribuție, Curtea își exprimă opinia în sensul că aceste susțineri nu pot fi reținute.

23. **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal**, în dosarele nr. 402D/2016, nr. 663D/2016 și nr. 1.228D/2016, apreciază că excepția de

neconstituționalitate invocată este neîntemeiată, în raport cu raționamentele dezvoltate de Curtea Constituțională prin Decizia nr. 268 din 7 mai 2014, Decizia nr. 484 din 25 septembrie 2014 și Decizia nr. 665 din 12 noiembrie 2014.

24. **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal**, în dosarele nr. 1.201D/2016 și nr. 1.245D/2016, arată că punctul său de vedere este obligatoriu față de dispozițiile art. 29 alin. (4) din Legea nr. 47/1992, doar în măsura în care excepția de neconstituționalitate ar fi fost invocată din oficiu, pentru motivarea încheierii de investire, iar, în celelalte ipoteze, instanța are facultatea de a prezenta o opinie. Prin urmare, instanța s-a limitat doar la justificarea admisibilității cererii de sesizare a Curții Constituționale.

25. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, actele de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

26. **Guvernul** apreciază ca neîntemeiată excepția, invocând în acest sens jurisprudența Curții în materie. Astfel, arată că instanța de contencios constituțional, spre exemplu prin Decizia nr. 144 din 12 martie 2015 și Decizia nr. 484 din 25 septembrie 2014, a reținut că nu există discriminare în ceea ce privește plata contribuției trimestriale între deținătorii autorizației de punere pe piață, obligați la plata acesteia, și ceilalți operatori implicați pe lanțul de distribuție, iar comunicarea în format electronic a datelor necesare pentru calculul contribuției trimestriale nu este de natură a contraveni normelor constituționale invocate, ci reprezintă o consecință a eliminării barierelor administrative, în scopul instituirii unei proceduri caracterizate prin simplificare și celeritate în transmiterea informațiilor. De asemenea, Curtea, în jurisprudența, sa a reținut că formula identificată de legiuitor pentru calculul contribuției de expresie justului echilibru între interesul general care a determinat stabilirea acesteia și avantajele conferite unei categorii de operatori economici, respectiv deținătorilor de APP.

27. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând actele de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, susținerile părților, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

28. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

29. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie, potrivit actelor de sesizare, dispozițiile art. 1, art. 3 alin. (1) și (2), art. 5 alin. (3)—(7), art. 6 alin. (1) și (2) teza finală din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 77/2011 privind stabilirea unor contribuții pentru finanțarea unor cheltuieli în domeniul sănătății, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 680 din 26 septembrie 2011, aprobată prin Legea nr. 184/2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 490 din 3 iulie 2015, cu modificările și completările ulterioare. Însă, din examinarea notelor scrise depuse de autoarele excepției în motivarea criticii, rezultă că, în realitate, obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 77/2011 privind stabilirea unei contribuții pentru finanțarea unor cheltuieli în domeniul sănătății, în ansamblul său, și, în special, ale art. 1, art. 3 alin. (1) și (2), art. 5 alin. (3)—(7), art. 6 alin. (1) și (2) teza finală din același act normativ, având următorul conținut:

— Art. 1: „Deținătorii autorizațiilor de punere pe piață a medicamentelor, care sunt persoane juridice române, precum și deținătorii autorizațiilor de punere pe piață a medicamentelor, care nu sunt persoane juridice române, prin reprezentanții legali ai acestora, au obligația de a plăti trimestrial pentru medicamentele incluse în programele naționale de sănătate, pentru medicamentele cu sau fără contribuție personală, folosite în tratamentul ambulatoriu pe bază de prescripție medicală prin farmaciile cu circuit deschis, pentru medicamentele utilizate în tratamentul spitalicesc, precum și pentru medicamentele utilizate în cadrul serviciilor medicale acordate prin centrele de dializă, suportate din Fondul național unic de asigurări sociale de sănătate și din bugetul Ministerului Sănătății, contribuțiile trimestriale calculate conform prezentei ordonanțe de urgență.”;

— Art. 3: „(1) Contribuția trimestrială se calculează prin aplicarea unui procent «p» asupra valorii consumului de medicamente suportate din Fondul național unic de asigurări sociale de sănătate și din bugetul Ministerului Sănătății, din care se exclude consumul pentru medicamentele prevăzute la art. 12 pentru care se încheie contracte cost-volum/cost-volum-rezultat din sume suplimentare alocate în bugetul Fondului național unic de asigurări sociale de sănătate, consum aferent vânzării fiecărui plătitor de contribuție.

(2) Procentul «p» se calculează astfel:

$$p = [(CTt - BAT)/CTt] \times 100,$$

unde:

CTt = valoarea consumului total trimestrial de medicamente pentru care există obligația de plată prevăzută la art. 1, suportată din Fondul național unic de asigurări sociale de sănătate și din bugetul Ministerului Sănătății, raportată Casei Naționale de Asigurări de Sănătate de casele de asigurări de sănătate, conform datelor înregistrate în platforma informatică a asigurărilor sociale de sănătate, din care se exclude consumul pentru medicamentele prevăzute la art. 12 pentru care se încheie contracte cost-volum/cost-volum-rezultat din sume suplimentare alocate în bugetul Fondului național unic de asigurări sociale de sănătate;

BAT = bugetul aprobat trimestrial, aferent medicamentelor suportate din Fondul național unic de asigurări sociale de sănătate și din bugetul Ministerului Sănătății,

unde CTt și BAT nu includ taxa pe valoarea adăugată, iar BAT este de 1.515 milioane lei.”;

— Art. 5 alin. (3) – (7): „(3) Stabilirea, calculul și declararea contribuției trimestriale se efectuează de către persoanele obligate la plata acesteia, prevăzute la art. 1, după deducerea TVA-ului de către aceștia din valoarea aferentă consumului trimestrial de medicamente transmis de Casa Națională de Asigurări de Sănătate conform alin. (7). Contribuția trimestrială se declară de către plătitori la organul fiscal competent, până la termenul de plată al acesteia prevăzut la alin. (8).

(4) Farmaciile cu circuit deschis, unitățile sanitare cu paturi și centrele de dializă care utilizează medicamente potrivit prevederilor art. 1 și 12 își asumă sub semnătură electronică și raportează la casele de asigurări de sănătate valoarea aferentă consumului de medicamente care include și TVA, care se suportă din bugetul Fondului național unic de asigurări sociale de sănătate și din bugetul Ministerului Sănătății, după cum urmează:

a) farmaciile cu circuit deschis raportează lunar consumul, în condițiile contractului-cadru care reglementează condițiile acordării asistenței medicale în cadrul sistemului de asigurări sociale de sănătate;

b) unitățile sanitare cu paturi și centrele de dializă care utilizează medicamentele prevăzute la art. 1 și 12 raportează lunar, până la data de 15 a lunii curente pentru luna anterioară, la casele de asigurări de sănătate consumul de medicamente, pe baza metodologiei și a formularelor de raportare aprobate

prin ordin al ministrului sănătății și al președintelui Casei Naționale de Asigurări de Sănătate.

(5) Unitățile sanitare cu paturi și centrele de dializă care utilizează medicamentele prevăzute la art. 1, după aprobarea bugetului propriu, raportează caselor de asigurări de sănătate bugetul anual aferent medicamentelor suportate din Fondul național unic de asigurări sociale de sănătate și din bugetul Ministerului Sănătății. Pentru anul 2011, raportarea se face în termen de 10 zile de la data intrării în vigoare a prevederilor prezentei ordonanțe de urgență.

(6) Casele de asigurări de sănătate raportează lunar consumul centralizat de medicamente către Casa Națională de Asigurări de Sănătate, în baza metodologiei și a formatului aprobat prin ordin al președintelui Casei Naționale de Asigurări de Sănătate

(7) Casa Națională de Asigurări de Sănătate transmite în format electronic persoanelor prevăzute la art. 1, până la finele lunii următoare expirării trimestrului pentru care datorează contribuția, valoarea aferentă consumului centralizat de medicamente care include și TVA suportat din Fondul național unic de asigurări sociale de sănătate și din bugetul Ministerului Sănătății, pe baza raportărilor transmise de casele de asigurări de sănătate, conform datelor înregistrate în platforma informatică a asigurărilor sociale de sănătate.”;

— Art. 6 alin. (1) și (2) teza finală: „(1) Datele comunicate de Casa Națională de Asigurări de Sănătate potrivit prevederilor art. 5 alin. (7) pot fi contestate de persoanele prevăzute la art. 1 în termen de 10 zile calendaristice din ziua comunicării datelor.

(2) Contestațiile și actele doveditoare se depun la registratura Casei Naționale de Asigurări de Sănătate și se soluționează prin emiterea unui act administrativ comunicat contestatarilor în termen de 30 de zile de la data înregistrării acestora. Contestațiile vor avea ca obiect datele aferente trimestrului pentru care au fost comunicate potrivit art. 5 alin. (7).”

30. În opinia autoarelor excepției, dispozițiile legale criticate contravin prevederilor din Constituție cuprinse în art. 1 alin. (3) privind statul de drept, art. 16 alin. (1) și (2) referitor la egalitatea în drepturi, art. 21 alin. (2) și (3) care consacră accesul liber la justiție, art. 24 alin. (1) referitor la dreptul la apărare, art. 31 alin. (1) care consacră dreptul la informație, art. 44 alin. (1) cu privire la dreptul de proprietate privată, art. 52 care consacră dreptul persoanei vătămate de o autoritate publică, art. 53 alin. (2) cu privire la restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți și art. 56 alin. (2) referitor la așezarea justă a sarcinilor fiscale. De asemenea sunt invocate prevederile art. 6 privind dreptul la un proces echitabil și art. 13 referitor la dreptul la un recurs efectiv din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, precum și art. 1 din Protocolul nr. 1 adițional la Convenție.

31. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 77/2011 au mai fost supuse controlului de constituționalitate, din perspectiva unor critici similare. Astfel, prin Decizia nr. 268 din 7 mai 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 487 din 1 iulie 2014, Decizia nr. 484 din 25 septembrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 833 din 14 noiembrie 2014, Decizia nr. 668 din 12 noiembrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 93 din 4 februarie 2015, și Decizia nr. 789 din 17 noiembrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 126 din 17 februarie 2016, Curtea Constituțională a respins, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 77/2011.

32. Cât privește critica de neconstituționalitate raportată la prevederile art. 16 alin. (1) din Constituție, Curtea a constatat că nu există discriminare în ceea ce privește plata contribuției

trimestriale între deținătorii autorizației de punere pe piață, obligați la plata acesteia, și ceilalți operatori implicați pe lanțul de distribuție, respectiv distribuitorii (angrosiști) și furnizorii (farmaciile), întrucât, pe de o parte, distribuitorii și farmaciile nu sunt beneficiari ai autorizațiilor de punere pe piață a medicamentelor, ci simpli prestatori de servicii pentru care sunt îndreptății la încasarea unui tarif, aceștia nefiind parte în convenția încheiată cu Casa Națională de Asigurări de Sănătate, iar, pe de altă parte, aceștia sunt supuși sistemului fiscal general, fiind ținuti de impozitele și taxele care se percep asupra rezultatelor activităților pe care le prestează.

33. Curtea a reiterat faptul că această contribuție trimestrială a fost instituită de legiuitor exclusiv în considerarea faptului că acestor deținători li se decontează din Fondul național unic de asigurări sociale de sănătate și din bugetul Ministerului Sănătății contravaloarea medicamentelor vândute (deci în considerarea acestei facilități), ceea ce nu este cazul celorlalți subiecți care desfășoară o activitate comercială, fără a beneficia de alte avantaje. Aceștia vând atât medicamente compensate, cât și medicamente cumpărate liber de populație, neavând un avantaj efectiv din vânzarea medicamentelor compensate. Pentru activitatea respectivă, acești subiecți practică un adaos comercial negociat cu deținătorul autorizației de punere pe piață a medicamentelor, fiind, prin urmare, firesc ca acest adaos să fie plătit de către deținătorii de APP. În acest sens, cu titlu de exemplu, sunt Decizia nr. 344 din 24 septembrie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 678 din 5 noiembrie 2013, sau Decizia nr. 249 din 21 mai 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 408 din 5 iulie 2013.

34. Referitor la critica potrivit căreia dispozițiile de lege criticate contravin prevederilor constituționale ale art. 31 alin. (1) privind dreptul la informație, deoarece sistemul creat de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 77/2011 nu conferă contribuabilului posibilitatea de a solicita și de a obține informațiile direct de la farmacii și spitale, în ceea ce privește consumul total de medicamente pe baza căruia se stabilește valoarea taxei datorate, prin Decizia nr. 144 din 12 martie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 335 din 15 mai 2015, Curtea a reținut că transmiterea în format electronic a datelor necesare pentru calculul contribuției trimestriale nu este de natură a contraveni dispozițiilor constituționale invocate, ci reprezintă o consecință a eliminării barierelor administrative, în scopul instituirii unei proceduri caracterizate prin simplificare și celeritate în comunicarea informațiilor. De altfel, datele comunicate de Casa Națională de Asigurări de Sănătate, potrivit prevederilor art. 5 alin. (7) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 77/2011, pot fi contestate de către deținătorii autorizațiilor de punere pe piață a medicamentelor în termen de 10 zile calendaristice din ziua comunicării datelor, iar depunerea contestațiilor nu suspendă obligația de plată a contribuției trimestriale datorate. Contestațiile vor avea ca obiect datele aferente trimestrului pentru care au fost comunicate, potrivit art. 5 alin. (7), și vor fi soluționate prin emiterea unui act administrativ, comunicat contestatarilor în termen de 30 de zile de la data înregistrării acestora. Totodată, Curtea a reținut că măsurile instituite prin dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 77/2011 sunt tocmai o transpunere a celor statuate în conținutul Legii fundamentale cu privire la garantarea dreptului la ocrotirea sănătății și, prin urmare, nu aduc atingere prevederilor art. 34 și 44 din Constituție, întrucât legitimitatea măsurilor instituite prin actul normativ criticat își are fundamentul în prevederile constituționale.

35. În ceea ce privește critica referitoare la încălcarea principiului justei așezări a sarcinilor fiscale, instituit de art. 56 alin. (2) din Constituție, Curtea a reținut că taxa de clawback este o taxă parafiscală, stabilită potrivit prevederilor art. 139 din

Constituție, în virtutea căreia „*Impozitele, taxele și orice alte venituri ale bugetului de stat și ale bugetului asigurărilor sociale de stat se stabilesc numai prin lege*”. Așadar, taxele parafiscale reprezintă o categorie distinctă, specială, de venituri, care sunt legal dirijate în beneficiul instituțiilor și/sau organismelor cărora statul consideră oportun să le asigure realizarea, pe această cale, a unor venituri complementare.

36. De asemenea, prin Decizia nr. 268 din 7 mai 2014, Curtea a reținut că, în jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, s-a statuat că un stat contractant, mai ales atunci când elaborează și pune în practică o politică în materie fiscală, se bucură de o marjă largă de apreciere, cu condiția existenței unui „just echilibru” între cerințele interesului general și imperativele apărării drepturilor fundamentale ale omului (a se vedea Hotărârea din 23 februarie 2006, pronunțată în Cauza *Stere și alții împotriva României*, paragraful 50). Astfel, legiuitorul trebuie să dispună, la punerea în aplicare a politicilor sale, mai ales cele sociale și economice, de o marjă de apreciere pentru a se pronunța atât asupra existenței unei probleme de interes public care necesită un act normativ, cât și asupra alegerii modalităților de aplicare a acestuia, care să facă „posibilă menținerea unui echilibru între interesele aflate în joc” (Hotărârea din 4 septembrie 2012, pronunțată în Cauza *Dumitru Daniel Dumitru și alții împotriva României*, paragrafele 41 și 49).

37. Reglementarea criticată a fost determinată de un interes public general, respectiv pentru asigurarea accesului neîntrerupt al populației la medicamentele cu și fără contribuție personală acordate în ambulatoriu, în cadrul programelor naționale de sănătate, și ținând cont de necesitatea implementării unui sistem de contribuție sustenabil pentru suplimentarea în continuare a surselor de finanțare a sistemului public de sănătate în regim de urgență, în vederea asigurării asistenței medicale a populației. În acest context și pentru realizarea unui just echilibru între interesul general arătat și drepturile particularilor vizați prin reglementarea criticată, modul de calcul al contribuției stabilite prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 77/2011 a fost reglementat în considerarea regimului juridic distinct al deținătorilor de autorizații de punere pe piață a medicamentelor. Astfel, spre deosebire de distribuitori și farmaciile care se interpun în circuitul comercial al medicamentelor compensate, deținătorii de autorizații de punere pe piață a medicamentelor au exclusivitatea punerii pe piață a medicamentelor, au certitudinea vânzării și încasării contravalorii lor, motiv pentru care legiuitorul a stabilit doar în sarcina acestora suportarea contribuției în discuție, cu excluderea celorlalte categorii de operatori economici menționate, care nu beneficiază de aceste avantaje. Formula identificată de legiuitor pentru calculul contribuției dă expresie, așadar, acestui just echilibru între interesul general care a determinat stabilirea acesteia și avantajele conferite unei categorii de operatori economici, respectiv deținătorilor de autorizații de punere pe piață a medicamentelor. În acest sens, cu titlu de exemplu, sunt Decizia nr. 668 din 12 noiembrie 2014 și Decizia nr. 789 din 17 noiembrie 2015, precitate.

38. Prin Decizia nr. 484 din 25 septembrie 2014, precitată, Curtea a reținut că deținătorii autorizațiilor de punere pe piață a medicamentelor nu pot invoca faptul că nu cunosc întinderea contribuției trimestriale reglementate de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 77/2011, întrucât, potrivit art. 890 din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 652 din 28 august 2015, Ministerul Sănătății stabilește, avizează și aprobă, prin ordin al ministrului sănătății, prețurile maxime ale medicamentelor de uz uman, cu autorizație de punere pe piață în România, cu excepția medicamentelor care se eliberează fără prescripție medicală (OTC). În aplicarea prevederilor legale de referință este stabilit, așadar, modul de calcul al prețurilor la

medicamente, inclusiv modul de calcul al prețului cu amănuntul maximal, respectiv cota maximă a adaosului de distribuție și cota maximă a adaosului de farmacie. Câtă vreme deținătorii autorizațiilor de punere pe piață a medicamentelor solicită includerea medicamentelor pe care le vând în lista medicamentelor pentru care plătesc contribuția, cunoscând prețurile maxime ale medicamentelor, precum și influența maximă a adaosurilor ce pot fi practicate de subiecții care se interpun în circuitul comercial al medicamentelor compensate, rezultă că și-au asumat că vor plăti o contribuție raportată nu doar la prețul de producător. În acest cadru legal este la aprecierea deținătorilor de APP negocierea de adaosuri cât mai mici cu intermediarii, cu consecința plății unei contribuții într-un quantum cât mai redus.

39. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, atât considerentele, cât și soluțiile pronunțate de Curte prin deciziile

42. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu majoritate de voturi¹,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Societatea Medochimie România — S.R.L., cu sediul în București, în dosarele nr. 4.729/2/2015 și nr. 5.670/2/2015, Societatea Boehringer Ingelheim RCV GmbH&Co KG Viena Sucursala București, cu sediul în București, în Dosarul nr. 5.291/2/2015, Societatea Glaxosmithkline — S.R.L., cu sediul în București, în nume propriu și în calitate de reprezentant legal, în sensul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 77/2011, al deținătorilor de autorizație de punere pe piață The Wellcome Foundation Limited Glaxosmithkline Trading Services Limited, Glaxosmithkline Biologicals — S.A., Glaxo Operation UK LTD, Smithkline Beecham PLC, Glaxosmithkline UK Limited, Glaxosmithkline Export LTD, Glaxo Group LTD, Beecham Group, VIIV Healthcare UK Limited și Glaxo Wellcome UK Limited, în Dosarul nr. 5.624/2/2015, Societatea Boehringer Ingelheim RCV GmbH&Co KG Viena Sucursala București, cu sediul în București, în dosarele nr. 7.612/2/2015 și nr. 7.611/2/2015, de Societatea Merck Sharp & Dohme România — S.R.L., în nume propriu și în calitate de reprezentant legal, în sensul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 77/2011, al deținătorilor de autorizație de punere pe piață Janssen Biologics B.V., N.V. Organon, Schering Plough Europe și Merck Sharp & Dohme Limited, în Dosarul nr. 7.820/2/CAF/2015, de Pfizer România — S.R.L., în Dosarul nr. 7.689/2/2015, și de Societatea Johnson & Johnson România — S.R.L., cu sediul în București, în calitate de reprezentant legal, în sensul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 77/2011, al deținătorilor de autorizație de punere pe piață Janssen — Cilag Internațional NV, Janssen Pharmaceutica NV și Johnson & Johnson D.O.O., în Dosarul nr. 1.728/2/CAF/2016, ale Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și constată că dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 77/2011 privind stabilirea unei contribuții pentru finanțarea unor cheltuieli în domeniul sănătății, în ansamblul său, și, în special, ale art. 1, art. 3 alin. (1) și (2), art. 5 alin. (3)—(7), art. 6 alin. (1) și (2) teza finală din același act normativ sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 30 martie 2017.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Bianca Drăghici

¹ A se vedea opinia separată atașată Deciziei Curții Constituționale nr. 668 din 12 noiembrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 93 din 4 februarie 2015.

HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRĂRE

privind actualizarea anexei nr. 15 la Hotărârea Guvernului nr. 1.705/2006 pentru aprobarea inventarului centralizat al bunurilor din domeniul public al statului

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, și al art. 20 alin. (1) din Legea nr. 213/1998 privind bunurile proprietate publică, cu modificările și completările ulterioare,

având în vedere art. 21 și 22 din Ordonanța Guvernului nr. 81/2003 privind reevaluarea și amortizarea activelor fixe aflate în patrimoniul instituțiilor publice, aprobată prin Legea nr. 493/2003, cu modificările și completările ulterioare,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Se aprobă actualizarea inventarului centralizat al bunurilor din domeniul public al statului, ca urmare a modificării codului de clasificare, a datelor de identificare și actualizării valorilor de inventar ale bunurilor din domeniul public al statului aflate în administrarea serviciilor județene de ambulanță, unități sanitare în subordinea Ministerului Sănătății, potrivit datelor de identificare prevăzute în anexa care face parte integrantă din prezenta hotărâre.

Art. 2. — Ministerul Sănătății, împreună cu Ministerul Finanțelor Publice, va actualiza în mod corespunzător datele din evidența cantitativ-valorică și va opera modificările în anexa nr. 15 la Hotărârea Guvernului nr. 1.705/2006 pentru aprobarea inventarului centralizat al bunurilor din domeniul public al statului, cu modificările și completările ulterioare.

PRIM-MINISTRU
MIHAI TUDOSE

Contrasemnează:
Ministrul sănătății,
Florian-Dorel Bodog
Ministrul finanțelor publice,
Ionuț Mișa

București, 6 iulie 2017.
Nr. 479.

ANEXĂ

DATELE DE IDENTIFICARE ale bunurilor din domeniul public al statului care își modifică codul de clasificare, datele de identificare și actualizează valorile de inventar

Nr. M.F.P.	Cod clasificare	Denumirea bunului care face obiectul actului normativ	Datele de identificare ale imobilului		Valoarea de inventar (lei)
			Descriere tehnică	Adresa	
1	2	3	4	5	6
Administratorul: MINISTERUL SĂNĂTĂȚII — SERVICIUL DE AMBULANȚĂ JUDEȚEAN PRAHOVA — CUI 7485701					
159303	8.25.07	Sediul SAJ Prahova	Suprafață construită: C1 = 211 mp; C2 = 782 mp, C3 = 108 mp, C4 = 16 mp, C5 = 11 mp Suprafață desfășurată: C1 = 492 mp, C2 = 905 mp, C3 = 108 mp, C4 = 16 mp, C5 = 11 mp Regim de înălțime: C1 = S+P+1E, C2 = P+1E, C3 = P, C4 = P, C5 = P Suprafață teren = 8.391 mp CF nr. 136786	Județul Prahova, Mrj. Ploiești, Șoseaua Vestului nr. 24	6.151.900
Administratorul: MINISTERUL SĂNĂTĂȚII PENTRU SERVICIUL DE AMBULANȚĂ JUDEȚEAN SĂLAJ — CUI 7595291					
156244	8.25.07	Substație de ambulanță Șimleu Silvaniei	Clădire sediu, anexe, garaje + teren, Suprafață total construită = 785 mp C1 = P, Sc = 336 mp C2 = P, Sc = 6 mp C3 = P, Sc = 443 mp Suprafață teren = 2.933 mp CF nr. 51768	Județul Sălaj, orașul Șimleu Silvaniei, str. Simion Bărnuțiu nr. 12	697.910

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

privind înscrierea unui imobil în inventarul centralizat al bunurilor din domeniul public al statului și darea în administrarea Ministerului Afacerilor Interne — Inspectoratul de Poliție al Județului Tulcea

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, al art. 867 alin. (1) din Legea nr. 287/2009 privind Codul civil, republicată, cu modificările ulterioare, și al art. 20 alin. (1) din Legea nr. 213/1998 privind bunurile proprietate publică, cu modificările și completările ulterioare,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Se aprobă înscrierea în inventarul centralizat al bunurilor care alcătuiesc domeniul public al statului și darea în administrarea Ministerului Afacerilor Interne — Inspectoratul de Poliție al Județului Tulcea a unui imobil constând în teren și construcții, având datele de identificare prevăzute în anexa care face parte integrantă din prezenta hotărâre, trecut în domeniul public al statului prin Hotărârea Consiliului Local al Orașului Babadag nr. 144 din 29 noiembrie 2013.

Art. 2. — Predarea-preluarea imobilului transmis potrivit art. 1 se face pe bază de protocol încheiat între părțile

interesate, în termen de 30 de zile de la data intrării în vigoare a prezentei hotărâri.

Art. 3. — Ministerul Afacerilor Interne își va actualiza în mod corespunzător datele din evidența cantitativ-valorică și, împreună cu Ministerul Finanțelor Publice, va opera modificarea corespunzătoare a anexei nr. 1 la Hotărârea Guvernului nr. 1.705/2006 pentru aprobarea inventarului centralizat al bunurilor din domeniul public al statului, cu modificările și completările ulterioare.

PRIM-MINISTRU
MIHAI TUDOSE

Contrasemnează:

Ministrul afacerilor interne,

Carmen Daniela Dan

Viceprim-ministru, ministrul dezvoltării regionale, administrației publice și fondurilor europene,

Sevil Shhaideh

Ministrul finanțelor publice,

Ionuț Mișa

București, 6 iulie 2017.

Nr. 480.

ANEXĂ

DATELE DE IDENTIFICARE

ale imobilului care se înscrie în inventarul centralizat al bunurilor din domeniul public al statului și care se dă în administrarea Ministerului Afacerilor Interne — Inspectoratul de Poliție al Județului Tulcea

Cod de clasificare	Adresa imobilului	Persoana juridică la care se dă în administrare imobilul	Denumirea imobilului	Caracteristicile tehnice ale imobilului	Anul dobândirii	Valoarea de inventar (lei)	Temeiul legal	Număr de înregistrare în inventarul bunurilor din domeniul public al statului
8.19.01	Județul Tulcea, orașul Babadag, str. Heracleea nr. 10	Ministerul Afacerilor Interne — Inspectoratul de Poliție al Județului Tulcea CUI 4321488	36-87	Suprafață teren = 1.113 mp Nr. construcții = 3 C1 = 318 mp C2 = 78 mp C3 = 78 mp CF 30631	2013	751.323,41	Hotărârea Consiliului Local Babadag nr. 144/29.11.2013	Ministerul Finanțelor Publice urmează să atribuie număr de înregistrare în inventarul bunurilor aparținând domeniului public al statului.

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

privind transmiterea din domeniul public al statului în domeniul privat al acestuia a unor construcții aflate în administrarea Penitenciarului Craiova, din subordinea Administrației Naționale a Penitenciarelor, în vederea scoaterii din funcțiune și demolării

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, al art. 10 alin. (2) și art. 20 din Legea nr. 213/1998 privind bunurile proprietate publică, cu modificările și completările ulterioare, precum și al art. 869 din Legea nr. 287/2009 privind Codul civil, republicată, cu modificările ulterioare,

având în vedere prevederile art. 2 din Ordonanța Guvernului României nr. 112/2000 pentru reglementarea procesului de scoatere din funcțiune, casare și valorificare a activelor corporale care alcătuiesc domeniul public al statului și al unităților administrativ-teritoriale, aprobată prin Legea nr. 246/2001,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — (1) Se aprobă transmiterea din domeniul public în domeniul privat al statului a unor construcții aflate în administrarea Penitenciarului Craiova, situate în comuna Ișalnița, județul Dolj, având datele de identificare prevăzute în anexa care face parte integrantă din prezenta hotărâre.

(2) Trecerea în domeniul privat al statului a construcțiilor prevăzute la alin. (1) se face în vederea scoaterii din funcțiune și demolării acestora.

(3) După scoaterea din funcțiune și demolarea construcțiilor prevăzute la alin. (1), Penitenciarul Craiova va asigura administrarea construcțiilor având datele de identificare

prevăzute în anexă până la finalizarea desființării acestora și își va actualiza în mod corespunzător datele din evidența cantitativ-valorică.

Art. 2. — Ministerul Justiției, prin Administrația Națională a Penitenciarelor, își va actualiza în mod corespunzător datele din evidența cantitativ valorică și va opera, împreună cu Ministerul Finanțelor Publice, modificările corespunzătoare în anexa nr. 11 la Hotărârea Guvernului nr. 1.705/2006 pentru aprobarea inventarului centralizat al bunurilor din domeniul public al statului, cu modificările și completările ulterioare.

PRIM-MINISTRU
MIHAI TUDOSE

Contrasemnează:
p. Ministrul justiției,
Sofia Mariana Moț,
secretar de stat
Ministrul finanțelor publice,
Ionuț Mișa

București, 6 iulie 2017.
Nr. 481.

ANEXĂ

**DATELE DE IDENTIFICARE
a construcțiilor aflate în administrarea Penitenciarului Craiova din subordinea Administrației Naționale a Penitenciarelor, care trec din domeniul public al statului în domeniul privat al acestuia, în vederea scoaterii din funcțiune și demolării**

Nr. crt.	Nr. M.F.	Cod de clasificare	Denumire imobil	Adresă imobil	Anul dobândirii/dării în folosință	Descriere tehnică	Valoare de inventar (în lei)	Persoana juridică ce administrează bunul
0	1	2	3	4	5	6	7	8
1	161192	8.25.02	Fânar	Țara: România; județul: Dolj, comuna Ișalnița	2005	Suprafața construită = 123; Suprafața desfășurată = 123; Regimul de înălțime = P; Suprafață teren = ; nr. cadastral 30243; extras CF 46116/2011	918	Penitenciarul Craiova CUI 4553240
2	161193	8.25.02	Fânar	Țara: România; județul: Dolj, comuna Ișalnița	2005	Suprafața construită = 122; Suprafața desfășurată = 122; Regimul de înălțime = P; Suprafață teren = ; nr. cadastral 30243; extras CF 46116/2011	918	Penitenciarul Craiova CUI 4553240

0	1	2	3	4	5	6	7	8
3	161196	8.25.02	Pătul porumb	Țara: România; județul: Dolj, comuna Ișalnița	2005	Suprafața construită = 12,56; Suprafața desfășurată = 12,56; Regimul de înălțime = P; Suprafață teren = ; nr. cadastral 30243; extras CF 46116/2011	840	Penitenciarul Craiova CUI 4553240
4	161197	8.25.02	Pătul porumb	Țara: România; județul: Dolj, comuna Ișalnița	2005	Suprafața construită = 12,56; Suprafața desfășurată = 12,56; Regimul de înălțime = P; Suprafață teren = ; nr. cadastral 30243; extras CF 46116/2011	840	Penitenciarul Craiova CUI 4553240
5	161198	8.25.02	Pătul porumb	Țara: România; județul: Dolj, comuna Ișalnița	2005	Suprafața construită = 12,56; Suprafața desfășurată = 12,56; Regimul de înălțime = P; Suprafață teren = ; nr. cadastral 30243; extras CF 46116/2011	721	Penitenciarul Craiova CUI 4553240
6	161202	8.25.02	Anexă crescătorie porci	Țara: România; județul: Dolj, comuna Ișalnița	2005	Suprafața construită = 69; Suprafața desfășurată = 69; Regimul de înălțime = P; Suprafață teren = ; nr. cadastral 30243; extras CF 46116/2011	254	Penitenciarul Craiova CUI 4553240
7	161203	8.25.02	Grajd porci	Țara: România; județul: Dolj, comuna Ișalnița	2005	Suprafața construită = 440; Suprafața desfășurată = 440; Regimul de înălțime = P; Suprafață teren = ; nr. cadastral 30243; extras CF 46116/2011	172.521	Penitenciarul Craiova CUI 4553240

DECIZII ALE PRIM-MINISTRULUI

GUVERNUL ROMÂNIEI

PRIM-MINISTRUL

DECIZIE

**privind exercitarea, cu caracter temporar,
de către domnul Mihai Diaconu a funcției publice vacante
din categoria înalților funcționari publici
de secretar general adjunct al Ministerului Finanțelor Publice**

Având în vedere propunerea Ministerului Finanțelor Publice formulată prin Adresa nr. 9.396 din 7 iulie 2017, înregistrată la Cabinetul prim-ministrului cu nr. 5/4.675 din 7 iulie 2017, precum și Avizul favorabil nr. 40.713/2017 al Agenției Naționale a Funcționarilor Publici privind exercitarea, cu caracter temporar, de către domnul Mihai Diaconu a funcției publice vacante din categoria înalților funcționari publici de secretar general adjunct al Ministerului Finanțelor Publice,

În temeiul art. 19 din Legea nr. 90/2001 privind organizarea și funcționarea Guvernului României și a ministerelor, cu modificările și completările ulterioare, al art. 19 alin. (1) lit. b) și al art. 92 alin. (11) din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

prim-ministrul emite prezenta decizie.

Articol unic. — Începând cu data intrării în vigoare a prezentei decizii, domnul Mihai Diaconu exercită, cu caracter temporar, funcția publică vacantă din categoria înalților funcționari publici de secretar general adjunct al Ministerului Finanțelor Publice.

PRIM-MINISTRU
MIHAI TUDOSE

Contrasemnează:
p. Secretarul general al Guvernului,
Ioana-Andreea Lambru

București, 12 iulie 2017.
Nr. 536.

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72
Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

